

Kedves Mindannyian!¹

Szeretettel köszöntöm a jelenlevőket mai kiállításunk megnyitóján.

Nehéz feladat elé állított a Tanár úr, amikor felkért a megnyitó megtartására, mivel ezt a kiállítást, illetve ennek egy bővített változatát, Ő már megnyitotta és szakmailag, személyenként értékelte a képeket és alkotóikat.

Mit mondhatok én ezek után? Tényleg nehéz megszólalni. Gondoljátok most el, hogy Ti mit mondanátok!

Szerencsére segített rajtam Manyika, azaz Dr. Dóda Margit tudományos kutató, aki minden csoportos kiállításunkat megnéz, de soha nem jön el a megnyitóra, hogy semmi ne befolyásolhassa a képek megítélésében. Egyedül szereti végignézni a munkáinkat, és nagyon élvezi társaságunk sokféleségét.

Kiállításaink megtekintése után mindig felkeres, és megbeszéljük tapasztalatait. Mondhatom, hogy a gratuláció sem marad el soha, éppúgy, mint Hertelendi Zsuzsáé, aki Salgótarjánból jött el, hogy láthassa munkáitokat.

E VÁNDOR kiállítás előzménye különösen tetszett Manyikának és az ezzel kapcsolatos beszélgetésünk segít ma nekem.

A képek hangulatát idéztük meg együtt, mert a Ti képeiteken talán ez a legfontosabb.

A fotó vagy videó megőrzi ugyan a tájat a virágot, de azt, hogy a mai ember, hogy ti hogyan éltétek át azt a látványt, csak a festmény adja vissza, és mutatja meg az utókornak.

Manyika szerint a képeitek az alkotás örömről, a táj szeretetéről beszélnek és azt sugallják, hogy akik készítették boldog emberek, vagy legalábbis amíg készítették boldogok voltak. A képekből szinte sugárzik a nyugalom, a szeretet, mellyel a tájat nézitek. Manyika azt mondta, hogy akik e képeket festették minden bizonnyal jó emberek.

E kedvező vélemény örömeire alapítottuk meg Sáríkával együtt a Vándor kiállításához illő **Pöttyös Batyú Díjat**, melyet a jelen kiállítás alkotóinak és közreműködőinek szeretettel nyújtunk most át.

Elsőként Bartis Ilonának, aki tópartot festett kevés színnel, de sok szép árnyalattal.

Gádori Melinda falusi kútja és az élethű vödör gondolom sokunkban idéz fel kedves vidéki emlékeket.

Hajdúné Cs. Sára erdőrészelete hihetetlenül könnyed, áttetsző, szinte légies, fái lebegők, úgy érezzük jó nagyokat lehet lélegezni a friss levegőn, és boldogan sétálunk benne tovább.

Kozma Szilvi vidám mesebeli házrengetege üde színfolt, melyet nézve azt kívánjuk, hogy bár a város, melyben élünk legalább egy kicsit hasonlítana rá, ne az elszürkült, koszolott falakat nézzük nap mint nap.

Lantos István pipacsos rétje a fehér falú házak előtt, tisztaságot, a gazda gondosságát idézi, szinte érezzük a nap izzását, a föld leheletét a mozdulatlan levegő meleg áramlását.

Lehoczky Tiborné csendes, meghitt esti utcájában az emberek békésen élhetnek, nem zavarja őket zaj, betörő, a bágyadt lámpafényben otthonosan érezzük magunkat.

Mayer Irén Sárospataki vára mint a selyemszövés, szinte valószerűtlennek tűnik. A lehelet finom színekkel festett falakról nem a történelem, hanem a legenda köszön ránk.

¹ Elhangzott 2004. október 7-én a Vasas Művészegyüttes Alapítvány által - a Sátoraljaújhelyi országos alkotótábor budapesti résztvevőinek - rendezett kiállítás megnyitóján.

Molnár Györgyi erdejének fáit biztosan, masszívan megülnek az erdőben, szinte látszik, hogy belegyökereztek, belekapaszkodtak a földbe, jó erősen, mint alkotójuk az ecsetbe. Biztonságérzetet ad nekünk ez a kép.

Mazalin Nati szép akvarellje festői égboltjával ragadja meg a nézőt, egész színekavalkádot vonultat fel, boldogan merengünk előtte.

Nimsz Kati vízalatti világa meséket idéző színekkel örvendeztet meg szemünk, lelkünk, a játékos halak vidáman lubickolnak.

Nagy Zsolt lépcsősora azt mutatja, van kiút minden helyzetből, bármily mélyen is vagyunk, nem kell elcsüggedni, mert az út végén ott a megoldás, ott a fény.

Pannai Margitka Sárospataki vára olyan, mint Ő maga. Kicsi, tiszta, helyeske, az udvara pedánsan felseperve, falain mosolyog a napsugár. Szívet vidító látvány ez a kis gyöngyszem.

Reé Ágota utat mutat a sejtelmes végtelenbe, a békés mezők felett gondterhelt felhők gyülekeznek, kicsit nyugtalanok leszünk a közelgő vihar miatt.

Rosta Erzsitől mindig irigyeltem a napsütötte háztetőket, az üde lombokat, melyekkel oly kedvessé varázsolja a kicsiny falvak házait és környéküket. Az ő képeiről az unokákra is mosolyogni fog magyar táj.

Táboriné Ugray Klári haragos zöldekkel övezett tava s tája, kemény vidéket idéz, ahol nincs helye játékos semmittevésnek, akik itt élnek, komor, keményen dolgozó emeberek.

Varsányi Anikó képe rejtélyes világot idéz, egy folyó mellett húzódó sötét erdőt látunk, fény csak egyetlen fát világít meg és két elhagyott csónakot. Hová lettek a benneülők, töprenghetünk, talán elnyelte őket a félelmetes sűrűség.

Veres Mari folyópartján viszont napsütötte csónakok várják az utasokat, érezzük a nyarat, a nap mosolyát a fűvön, a várfalakon, mindenhol. Szívesen utaznánk vele tovább.

Látható, hogy ezeket a tájakat, csendéleteket a szerető szemetekkel néztétek, a szívetekkel festettétek, ezt érezték és érzik a nézők, a látogatók.

Higgyétek el csodálatos dolog ez, mert adni lehet vele embertársainknak valamit, amiből oly kevés van a mai világban, békés, bensőséges hangulatot, szeretet teli környezetet.

Öröm volt végignézni képeiteket, köszönöm nektek.

Végezetül tiszta szívből kívánom, hogy
őrizték meg a szeretettel látó szemeteket,
őrizték meg a boldogságra vágyó szíveteket,
őrizték meg a szépség iránti fogékonyságotokat,
őrizték meg a természet iránti tiszteleteteket,
hogy még sok örömet szerezhessetek munkátokkal mindannyiunknak.

Köszönöm a Tanár úrnak, hogy minderre megtanított bennünket és ilyen szép tálalással, rendezéssel tette szebbé, ünnepélyesebbé mai kiállításunkat.

Budapest, 2004. október 6.

Lizák Pálma